

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

URZĄD NADZORU EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 22 grudnia 2020 r.

w sprawie E-10/19

Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel przeciwko Meleda Anstalt

(dyrektywa (UE) 2015/849 – przeciwdziałanie praniu pieniędzy – informacje o beneficjentach rzeczywistych – zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu – odpowiednie, dokładne i aktualne informacje – minimalizacja danych)

(2021/C 141/12)

W sprawie E-10/19 Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel przeciwko Meleda Anstalt — WNIOSEK skierowany do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości przez Książęcy Sąd Apelacyjny (Fürstliches Obergericht), dotyczący wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE – Trybunał, w składzie: Páll Hreinsson (prezes), Per Christiansen (sędzia sprawozdawca) i Bernd Hammermann (sędzia), dnia 22 grudnia 2020 r. wydał wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Art. 30 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on podmiot prawny do przedsięwzięcia rozsądnych środków w celu potwierdzenia tożsamości beneficjenta rzeczywistego, np. wymagania dokumentacji bazowej, jeżeli z uwagi na okoliczności danej sytuacji podmiot ten ma wątpliwości co do dokładności otrzymanych informacji.
2. Wynikającego z art. 30 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/849 obowiązku podmiotu prawnego nie zmienia fakt, że podmiot będący właścicielem danych to osoba prawna z siedzibą statutową w państwie EOG; nie mają też znaczenia zawody wykonywane przez członków organów przedsiębiorstwa.
3. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, w jakim stopniu przetwarzane informacje o beneficjentach rzeczywistych są zgodne z zasadą minimalizacji danych określoną w art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych, tj. na ile dane te są adekwatne, stosowne i ograniczone do tego, co niezbędne do zidentyfikowania beneficjenta rzeczywistego oraz – w razie potrzeby – do potwierdzenia jego tożsamości.
4. Art. 3 ust. 6 lit. b) ppkt (v) i art. 3 ust. 6 lit. c) dyrektywy (UE) 2015/849 nie mogą być interpretowane jako zobowiązujące kogokolwiek do udowodnienia braku pośredniej własności lub ostatecznej kontroli sprawowanej przez osobę fizyczną.
5. Zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 podmiot prawny nie jest zobowiązany do wszczęcia postępowania sądowego przeciwko podmiotowi, którego jest własnością, w celu uzyskania informacji na temat beneficjenta rzeczywistego.